

Ébrenálmom

-részlet-

Sokszor lebegett végig a város felett, mintha valami szellő terelgette szappanbuborék lenne, azzal a különbséggel, hogy kedve szerint változtatta irányát, sebességét és magasságát. Például, ha teleszívta a tüdejét felemelkedett, ha kifújta, leereszkedett. A hús esti levegő finom borzongást keltett végig, a gerince mentén. Nem tudott betelni az alatta elterülő éjszakai fények elbűvölő látványával. Földöntúli élmény volt számára felülről figyelni az odalent izgó-mozgó forgatagot, egységes egészben áttekintve, megértve az összefüggéseket, ahogy az egymástól elkülönülő történések láncolatáá kapcsolódnak össze.

Hamar jöttek a képek, a hajnali kelés, a tejeskávé. Ám akkor gondolt egy nagyot: - Mi lenne, ha végre valami mást csinálnék? Nem csak ott fonnyadnék az ablaknál, inkább körülnéznék egy kicsit? Tekintetével megtalálta saját lábait, és minden erejét összeszedve sikerült megmozdítania őket.

Vágyakozással telt a felkészülés az eljövendő álmra. Ahogy lecsukódtak a szemei, csakhamar a vízparton, a parkban találta magát. A hó világító fehérségével puhán takarta be már az egész tájat, a matt csönd pedig végtelen nyugalmat sutogott. Kabátjával tisztára söpörte a padot, és éppen csak, hogy leült, máris társasága akadt.

- Ön, újra itt? – kérdezte az idősebb úr
- Itt vagyok.
- Mi szél hozta?
- Nem is tudom. Csak úgy jöttem.
- Fáradtnak látszik.
- Pedig hosszú ideje most érzem, hogy pihenek. Tudja nem is szeretnék felébredni.

A teljes szöveg elérhető a Kézműves irodalom részeként, további részletek a www.zsenart.hu/ntp.html oldalon.